

Gençler, Korkmayın!

Nureddin Yıldız'ın 06.10.2019 tarihli (365.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Allah Teâlâ'nın toprakta yarattığı güzel çiçeklerden biri karşımda duruyor. Şöyle bir baktığımızda bu çiçeğin iki, belki üç senelik geçmiş hayatı olduğunu görürüz. Allah bu bitkiyi bir toprak parçasında yaratmış, insanlar alıp saksıya koymuşlar.

Bu çiçeğin bir kökü var, ilave dalları var, topraktan çıkan kolları uzamış. Size gösterebilmek için bir zamandan beri izlediğimden dolayı biliyorum, dalları üzerinde de daha küçük dallar büyüyor. O dalları alıp suda bir hafta kadar beklettiğinizde yaprak kök salıyor ve onu bir toprağa yerleştirdiğinizde de bir seneye kadar diğer büyük çiçeğin boyutuna ulaşıyor. Yani gördüğünüz bütün bu kocaman çiçek, ondan alınmış ufak bir daldan çıkabiliyor ve önceleri kendisi bir yavru olmasına rağmen büyüyünce artık o da yavrular vermeye başlıyor.

Yeter ki toprağı olsun, su bulsun ve güneşi görsün. Toprak, ışık ve su gördüğünde Allah'ın bu çiçek üzerinde kurduğu kanun, her dalından yüzlerce, bunun gibi olmaya müsait yeni kurdele çiçekleri büyütme. Ancak koparılıp ortada kalır ve ihtiyaçları karşılanmazsa yeni çiçekler büyütmez, ölür. Sonuçta büyük çiçek vazifesini yapıp onu yetiştirmiş ama küçüğü nasipsiz kalarak ihtiyaçlarından uzak düştüğü için yok olmuştur. Şayet gerekli şartlar sağlanabilse ve su, ışık, toprak ile donatılıp kök salabilseydi, Allah Teâlâ o büyük çiçeğin her bir dalına büyük birer çiçek olabileceğini serüvenini programlamıştı.

Buradan örnek olarak anlatırsak büyük çiçeğimiz Âdem aleyhisselam ve Havva annemiz ile başlayan insanlıktır. Rabbimiz bu çiçeğe toprak, su ve güneşle buluştuğunda çoğalabilme, yeni fideler verme programını kader olarak yazdığı gibi insanoğluna dahi dünyada böyle bir plan ve proje takdir etmiştir. Her çocuk, bu ümmetin her bir ferdi, büyük saksıdaki çiçek gibidir. Bir delikanlı veya hanım kız heba olur ve yitip giderse suyla buluşturulamamış, güneşten mahrum edilmiş demektir.

Zamanında her insan bir başka çiçeğin ufak dallarından biriyken vakti geldiğinde kopup su ve toprakla buluşturuluyor, ışıkla teması sağlanıyor ve kök salıp serpildikten sonra o da dışarıya yeni fideler veriyor. Sokağa bırakılan, toprakla temas etmeyen fide ise çürüyor. Yeni dikilmiş fide, toprakla temas hâlinde ve ışığı görüyor olduğu sürece korkmaz, yaşar ve kök salar.

Yaşadığımız hayat ve insanlık ailemiz bu düzen üzerinden devam ediyor. Özellikle genç kardeşlerime, ümmetimizin ve insanlığın yarınları anlamına gelen delikanlılara ve hanım kızlara, anne-babasının yanında hayat sürdürmekte olan taze yaşlardaki nüfusa ve henüz yeni yuva sahibi olmuşlara bu örnek üzerinden söyleyeceklerimizi iyi dinlemeleri ve anlamalarını tavsiye ediyoruz.

Toprak, güneş ve su: Bu üç şey çiçeğin hayatı ve programıdır. Aynı durum insan için de geçerlidir: Toprak aile, güneş Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile ashabi, su ise ilimdir. İnsan bu üç unsur ile hayatını bağlar ve bunlara bağlılıkla nefes alıyor olduğu sürece yaşayabilir. Resûlullah Efendimiz nurdur, hidayettir. Hayatın cahili olarak kalmadığımız, ilmihâl bilgileri temelinden başlayarak kendimizi donatabildiğimiz sürece de büyüyeceğiz, çiçek olacağız demektir. Üzerinden Komünizm tankları geçmiş, beton mikserleri üzerine kat kat beton örtmüş olsa bile kaldırımlar arasından o kökler toprak yüzüne illa çıkacaktır, bu önlenemez. Zira çiçeğin kaderinde, suyla buluştuğunda büyümek vardır.

Üstüne bir kamyon beton dökülse bile -yukarıda belirttiğimiz- büyüme kabiliyeti bu ümmetin fertlerinden birinde hâlâ duruyor ve kök salma işlevini kaybetmemiş hâliyle bekliyorsa o kamyon dolusu beton, ümmetimizin herhangi bir ferдинin yüreğinde kök salmış çiçeğe hiçbir şey yapamaz. Yeter ki kök, yani Kur'an ve Resûlullah etrafında oluşturulan bir nikâh ile kurulmuş aile ile bağlar sağlam tutulmuş olsun. Bu gerçekleştiği sürece hiçbir aksi hareket, Allah'ın şeriatının yuvalarımızda tıpkı ashab-ı kiramin yaşadığı kalitede yaşanmasına engel olamayacaktır. Buna ne teknolojinin ne şer odaklarının türlü planlarının gücü yetmez.

Kimi yirmi kimi otuz yaşında yuvasını kurar ve ümmetimizin gençleri kök salarlar. Böylece Rabbimizin dini üzerinde kurmuş olduğu, kıyamet sabahına dek sürecek varlık planı devam eder. Böyle olacağına iman etmeyen birinin imanı yoktur zira Allah'ın yazdığı küfür cephesi tarafından bozulabileceğini düşünmek yanlışına kapılmıştır. Böyle biri, İbrahim aleyhisselamın zihniyetini taşıyamaz. 90 yaşına yakinken o yaşında Rabbinden ona bir çocuk ihsan etmesini dileyen ve taşıdığı ümit ile samimiyet sayesinde dileğine kavuşan İbrahim aleyhisselamın zihniyetini...

Bu şuurla hayatını şekillendiren birinin dili “evde kaldım” demeye varmaz, “iyileşmiyorum” diyemez, “ekmek bulamayacağım” diyemez, “evlenemedim, evlensem de geçinemem” diyemez, “babamla geçinemiyorum” diyemez. Onlarca sene sürse dahi bekler ama ümitsizliği son anda bile düşmez. Böyle bir umut taşımanın nimetini İbrahim aleyhisselam, en sonunda kâinatın efendisi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’e dede olmak nasibiyle görmüştür. Kur’an-ı Kerim bize bu hadiseyi anlatır ki görelim ve ibret alarak kendi hayatımızda umut taşımaktan uzak kalmayalım. Yoksa kitab-ı kerimimizin bize bunu anlatmasının, bu peygambere iman etmedikçe cennete giremeyeceğimizi şart koşmasının ve günümüzden binlerce sene evvel olup bitmiş olayı gündemimize almasının bir manası kalmazdı.

Bu peygamberi örnek olarak okumak, evde kalmaktan ya da üniversiteyi kazanamadığı için hayatının bittiğini zannetmekten korkmamayı ve umutla bakmayı gerektirir. Hangi dert, keder, sıkıntı, boşanma, uyuz kadın, deli koca bir saniye bile Allah’ın kabzası dışındadır ki? Allah’ın rahmetinden ve yardımından daha büyük bir mesele, konu, kişi veya ayrıntı olabilir mi? Anlayamadığımız ya da gözden kaçırdığımız nokta şudur ki Rabbimiz, üzerimize gelen sıkıntıları bizi imtihan etmek amacıyla önümüze çıkarmıştır, nitekim sevdiği kullarından İbrahim aleyhisselamı da dertlerle sınamış, testi geçtiğinde ödüllendirmişti. Meşakkatsiz bir hayatı ve sıkıntı çekmediği ömrü dileyenler güneşin sıcaklığında kavrulmadan çiçek olmayı dilemektedirler, bu imkânsızdır.

Gençler!

Fakirlikten korkmayın, tembellikten korkun.

Bir imtihanı kazanamamaktan değil çalışmamaktan korkun.

Ölümden korkmayın, ölümü yaratandan korkun.

Gelecek endişeniz olmasın; bugünün Allah’ı geleceğin de Allah’ıdır.

Bütün Müslümanlar olarak çiçek örneğinden yola çıkıp anlamamız gereken hakikat: (Çiçeğin toprak, su ve güneşi; bize uyarlandığında) aileyi, Resûlullah ile ashabına bağlılığı ve Kur’an ile ilmihâl bilgilerimizi önemsiyorsak ve hayatın bu üç denge etrafında döndüğünü anlıyorsak şunu iyi bileceğiz: Şeytanın da çalışma alanı bu üç denge üzerinden ilerler. Şeytanın madeni ailedir, işini orada görür. Bir dile sözgelimi “Muaviye kötüdür, ben ona beddua ediyorum” dedirtti mi en büyük emeli olan ashab-ı kiramın ışığını söndürme hedefine ulaşmış demektir. Günde on dakika bile olsa ilmihâlden iki sayfa okumaya vakit ayırmayan biri onun ateşine odun taşıyordur. Çünkü bu âdetini devam ettirmek sayesinde ilmihâl, kişinin toprağını sürekli sulayan bir tazelenme sağlayacaktı ve insan hayatın akışı içinde cehaletle kuruyup ölmekten kurtulacak, bu sayede namazı doğru kılacak ve kul hakkının ne olduğunu bilecekti.

Elbette bu yanlış zihniyet biraz da şeytan(lıklar)ı yalnızca Tel Aviv’de, Pekin’de, Washington’da aramak hatasından ileri geliyor ve buradan besleniyor. Ailemize zarar veren, dizi-film sahnelerindeki gibi aile kurmaya çalışan ama Allah’ın kanunlarına riayet etmeyen hayat anlayışımızda aranmalıdır şeytan. Ashab-ı kiramı sıradan hacı amcalar düzeyine indiren gündelik kültürümüzde aranmalıdır. Çünkü bu anlayış, yolumuzu aydınlatan yıldızlarımızı basitleştirmekte ve önümüzde örnek olarak duran konularından geriye çekmektedir. Şeytan uzaklarda değildir; internet üzerinden tanışıp büyüklerinin ahlak çerçevesinde yönlendirmesi ve tavsiyesi olmaksızın bir evliliğe doğru ilerleyen ilişkiyi başlattığın yerdedir. Şeytanı daha uzakta aramak gerekmez.

Şeytanın müminler üzerinde en büyük silahı umutsuzluktur. Anne-babalar, umutsuz çocuk yetiştirmemeli ve Allah’tan korkmalıdırlar. Allah’tan çok sigortasına güvenen çocuk yetiştiren ebeveyn, kıyamet gününde fazlasıyla pişman olacaklardır. Âdem’in çocuğu olmaktan çok diploması olduğuna sevinen bir genç yetiştirmek müthiş kayıplardandır. Babasının malına güveni Allah’ın Rezzak

oluşuna güveninden fazla bir genç, mümince yaşama şuurunu taşıyan kimselerin bulunduğu bahçenin çiçeği olamamıştır.

*

Allah Teâlâ bize niçin, iman etmemiz maksadıyla peygamberlerini örnek olarak göstermektedir? Nuh aleyhisselam, yüzlerce sene süren bir sürecin ardından Rabbine dua etmiş ve ondan yardım dilemişti. İbrahim aleyhisselam, 86 yaşına kadar sabırla geçirdiği bir ömrün ardından Allah'a ellerini açarak dua etmiş, kendisine çocuk ihsan edildikten sonra da ayet-i kerimenin "işte biz müminleri dertlerinden böyle kurtarırız" cümlesi bütün Müslümanlar'ın önüne bir ibret ve ders numunesi olarak konmuştu. Musa aleyhisselam da Eyyüb aleyhisselam da sıkıntılarından böyle kurtarılmıştı. Gece karanlığında, bir balina karnında kalan Yunus aleyhisselam bitip tükendiğini düşünmemiş ve ellerini Rabbine açmış, kurtarılmayı ondan dilemişti.

Bunlar dün eve gelip annesi hasta olduğundan yemeği hazır bulamayan, sabahleyin de tostu hazır edilmediği için bütün dünya üzerine geliyor, "bu hayat çekilmez" zanneden bir şımarığın dertleri değildir. Müminlerin örnekleri peygamberlerin yaşadıkları hayatlar ortadadır ve iman edilmek üzere önümüzde durmaktadırlar. İman teslim olmaktır; beğenip almak değildir. Allah'a teslimiyetin gereği de onun bizi istediği yerde-zamanda, istediği biçimde sınamasıdır. Allah'ımız, bizim oylarımızla seçilmiş hükümetimiz değildir; irade ederek bizi yaratmış olandır. Hiçbir katkımız ve dahlimiz olmaksızın geldiğimiz dünyada yaşıyoruz bir şeylerde kendimiz söz hakkı sahibi olacağımızı nasıl düşünebiliriz? Bizi belki bekâr bırakacak, belki dul olmakla imtihan edecektir. Müminin tavrı daima, "o benim Allah'ımdır, ne ederse güzel eder" kıvamı olmak zorundadır.

Aksi takdirde neyin mümini olunacak?

Genç,

Allah Rabbinse -ki elbette öyledir- ve kaderini o yazıp seni yaratmışsa -elbette buna da iman ederiz- en küçük atomundan en büyük yıldızına kadar bu âlemler mülkü onunsa ve ondan başka hiç kimsenin sözü de esasen geçerli değilse ve seni melekleriyle saniye saniye takip ediyorsa; sen de aklın, gücün ve kabiliyetin oranında üzerine düşeni yerine getiriyorsan asla korkma. Ne ölümden ne fakirlikten, ne evlilikten ne de vakti gelmişse boşanmaktan korkma. Suçlu musun ki korkacaksın! Fakat tembelsen senin hayatta zaten yerin yoktur. Kibirliysen zaten cennette yerin yoktur. "Basit işlerde çalışmamak" gibi 'beyefendi' tavırların yerine hayatı basamak basamak çıkan anlayış daha iyidir. Bir bahçede sarımsak toplayarak, işçilikle geçinmek ayıp veya günah değildir.

Gençler, hayata umutla bakmanın imanın ikizi denebilecek gereklilikte bir ihtiyaç olduğunu bilmelidir; hayatı umutsuz yaşamaksa kâfirliğin ikizidir. Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'inde, "Allah'ın rahmetinden umudu kâfirlerden başka kimse kesmez" buyurmaktadır. Bir mümin, hastanenin yoğun bakım odasının kapısında dikilirken bile her şeyin bittiğini, ümitsiz olduğunu söyleyemez. Senin Allah'ın ölüyü dirilten Allah değil midir? Öyleyse yirmi gündür ağzına bir lokma ekmek girmemişken dahi ümitsizlik müminin zihnine uğrayamaz, belki de Allah'ın yardımı yirmi birinci günde gelecektir.

İman budur, mümin böyledir.

Anne-babalar, hayata yeni bakmaya başlayan gençlerin yanında aile içi sıkıntıları veya fakirlik manzaralarını, delice girilen taksitleri ödeyemeyişleri vs. konuşmamalıdır. Birçok genç kız neden evlenmediği sorusuna annesinin düştüğü duruma düşme korkusunu gerekçe olarak göstermektedir. Bu kızcağızın zihnine, çiçeğe ayakkabıyla basmak gibi bir durum reva görülmüş demektir. Gençler zihinlerini harap eden anne-babaları yüzünden helak olmaktadır. Cahil bir anne-babaya bakarak hem dünya hem ahiret hayatını harap etmektense İbrahim aleyhisselama bakarak, onun umudunu örnek alarak yaşamak lazımdır.

Ancak bu bir iman meselesi olduğundan elbette imanı içine sindiremeyenlere 86 yaşında bile Rabbine el açıp çocuk sahibi olmayı dilemek komik veya imkânsız gelebilir. İbrahim'in ve Nuh'un Rabbine iman edenlereyse böyle bir temenni imkânsız ya da komik değildir.

Umudu kırılmış bir gencin dinine ne faydası olabilir, kendine faydası var mıdır ki? Bugün bir kova dolduracak kadar yemek yediği hâlde 'yarın' aç kalacağı korkusunu zihninden atamamış bir insan, daha bugün ona yemek gönderen Allah'ın hemen yarından itibaren yemeğini -hâşâ- unutacağını ne kadar çelişkili biçimde düşündüğünü göremiyor mu? Ev bulamamaktan korkarak yaşamak, ev bulmayı nefes alabilmekle eşit sanmak ne büyük yanılıdır. Hayatı sanal dünyanın planladığı gibi yaşayacağını sanması, insanın kendi kuyusunu kazmasıdır. Çalışan, burnu bir karış havada durmayan, Allah'ın ondan başka güzel yaratmadığını zannetmeyen, anne-babasına karşı ahlaksızlığı olmayan hiçbir genç fakirlikten, evsizlikten, evlenememekten korkmamalıdır. Ama bir gün annesini ağlatan, babasını üzen korkmalıdır. Çare yok, Allah onu ahirete kalmadan daha bu dünyada perişan edecektir.

Allah'tan korkarak ve ona asi olmaktan çekinerek yaşayan gence Rabbinin Arş'ı gölgesinde yer hazırlanmaktayken dünyada ne endişesi olabilir? Onun dünyada tek endişesi ahlaksızlığa düşmek, Rabbine asi olmak, Allah'ın kullarına zulmetmekten korkmaktır. Sakat kalmaktan değil tembellikten korkmalıdır o. Uykusuz kalması gereken, tembeldir. Yirmi beş yaşında ve hâlâ 'iş arıyor' olan biri tembeldir; neden çalışarak iş aramıyorsun? Sana Birleşmiş Milletler karar aldıktan sonra mı iş verilecek, neyi bekliyorsun? Hemen, aniden aradığını bulmak nasip olacak diye bir kural yoktur, sabırla aramalı ama boş durmamalı; gencin zihninde bu yer edecektir.

İnsanın aklını ve düşünme biçimini neye göre, hangi eksende kurduğu çok önemlidir. Biraz aklını çalıştıran için hayatın anlaşılacak bir bölümü yoktur. Ama izlediği diziler ve dinlediği peri masalları yönünde beklenti kuranların yaşama şansı olmaz.

Kelime-i tevhit ile hayat kuran bütün gençler Allah'tan korkmalı, dünya hayatından hiç korkmamalıdır. Ancak Allah korkusu da saman alevi olmamalıdır, haram görülen yerden yüz çeviren, canlı bir imanla yürünmelidir. Bedeni ve zihni haramla buluşmamış, ahlakının düzeyi Enes bin Malik'ten aşağı inmeyen gencin korkacak hiçbir şeyi yoktur. Elbette yüreğini Allah sevgisi kılcal damarlarına kadar dolduramayan için korkacak pek çok şey bulunur.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.